

نقش اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی در توسعه پایدار گردشگری و حفاظت از منابع آبی

معصومه محمودی، زهرا حاتمی

دانش آموخته علوم و مهندسی محیط زیست، دانشگاه تهران
دانشجوی کارشناسی ارشد، بیولوژی و بیوتکنولوژی خاک، دانشگاه تهران

چکیده

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی به عنوان یکی از رویکردهای نوین در صنعت گردشگری، می‌توانند نقشی کلیدی در توسعه پایدار گردشگری ایفا کنند. این مقاله با هدف بررسی نقش این اقامتگاه‌ها در حفاظت از منابع آبی و ارائه راهکارهایی برای توسعه پایدار گردشگری تدوین شده است. در این پژوهش، ضمن بررسی چالش‌های زیست‌محیطی ناشی از توسعه نامتوازن گردشگری، به اهمیت ایجاد اقامتگاه‌های آبی در بهبود کیفیت منابع آبی و ایجاد آگاهی زیست‌محیطی پرداخته می‌شود. نتایج نشان می‌دهد که اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی می‌توانند با طراحی مناسب و مدیریت صحیح، نقش مؤثری در کاهش فشار بر منابع طبیعی، تقویت جوامع محلی، و ارتقای آگاهی‌های زیست‌محیطی ایفا کنند. کلمات کلیدی: اقامتگاه‌های بوم‌گردی، منابع آبی، توسعه پایدار گردشگری، حفاظت محیط زیست، جوامع محلی

مقدمه

صنعت گردشگری به عنوان یکی از بزرگ‌ترین و سریع‌ترین صنایع در حال رشد جهان، تأثیرات عمیقی بر محیط زیست و منابع طبیعی داشته است. توسعه پایدار گردشگری به معنای مدیریت و استفاده هوشمندانه از منابع طبیعی، اقتصادی، و فرهنگی است که از طریق آن نسل‌های آینده نیز بتوانند از این منابع بهره‌مند شوند. یکی از جدیدترین رویکردها در این حوزه، اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی است که با هدف ترویج گردشگری پایدار و حفاظت از منابع آبی طراحی می‌شوند. این مقاله به بررسی مزایا، چالش‌ها، و راهکارهای توسعه این نوع اقامتگاه‌ها می‌پردازد.

با افزایش جمعیت و گسترش فعالیت‌های انسانی، فشار بر منابع طبیعی، به ویژه منابع آبی، بیش از پیش افزایش یافته است. گردشگری، به عنوان یکی از بخش‌های اقتصادی پربرونق، می‌تواند هم اثرات مثبت و هم منفی بر محیط زیست داشته باشد. در بسیاری از مناطق، توسعه بی‌رویه زیرساخت‌های گردشگری، استفاده بی‌رویه از منابع آب و تولید زباله‌های غیرقابل بازیافت، به تخریب اکوسیستم‌های آبی منجر شده است. از سوی دیگر، اگر گردشگری به شیوه‌ای پایدار مدیریت شود، می‌تواند به حفاظت از منابع طبیعی و تقویت آگاهی زیست‌محیطی کمک کند.

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی، به عنوان یکی از انواع نوین اقامتگاه‌های گردشگری، بر پایه تعامل پایدار با محیط زیست طراحی شده‌اند. این اقامتگاه‌ها با استفاده از فناوری‌های سبز، بهینه‌سازی مصرف منابع، و ترویج فرهنگ حفاظت از آب، به الگویی موفق برای توسعه پایدار گردشگری تبدیل شده‌اند. نقش این اقامتگاه‌ها نه تنها در کاهش اثرات زیست‌محیطی منفی بلکه در ارتقای مشارکت جوامع محلی و ایجاد فرصت‌های اقتصادی نیز قابل توجه است.

در این مقاله، با مرور ادبیات موجود و تحلیل نمونه‌های موفق، به بررسی نقش اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی در توسعه پایدار گردشگری پرداخته می‌شود. ابتدا مفاهیم و چارچوب نظری این موضوع مورد بررسی قرار گرفته و سپس تأثیر این اقامتگاه‌ها

بر حفاظت از منابع آبی و ایجاد پایداری در صنعت گردشگری تحلیل خواهد شد. در نهایت، راهکارها و پیشنهاداتی برای توسعه و بهبود این اقامتگاه‌ها ارائه خواهد شد.

این پژوهش با تمرکز بر اهمیت منابع آبی در زندگی بشری و نقش اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی به دنبال پاسخ به این سوالات است:

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی چگونه می‌توانند به حفاظت از منابع آبی کمک کنند؟
چه راهکارهایی برای توسعه این نوع اقامتگاه‌ها در راستای پایداری محیط زیست وجود دارد؟
چگونه می‌توان این اقامتگاه‌ها را به ابزاری برای تقویت جوامع محلی تبدیل کرد؟
پاسخ به این سوالات می‌تواند مسیرهای جدیدی برای مدیریت پایدار منابع طبیعی و توسعه صنعت گردشگری در هماهنگی با محیط زیست باز کند.

بخش اول: مفاهیم و چارچوب نظری

تعریف اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی، نوعی از اقامتگاه‌های گردشگری هستند که در کنار یا درون منابع آبی طبیعی مانند دریاچه‌ها، رودخانه‌ها، تالاب‌ها، یا سواحل دریا طراحی و احداث می‌شوند. این اقامتگاه‌ها به گونه‌ای طراحی شده‌اند که با حداقل تأثیرات منفی بر محیط زیست، تعامل مثبتی با منابع آبی برقرار کنند. ویژگی‌های اصلی این اقامتگاه‌ها شامل استفاده از مصالح بومی و پایدار، مدیریت منابع آب، و ترویج فرهنگ زیست‌محیطی در میان گردشگران است. تفاوت اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی با اقامتگاه‌های سنتی، در تأکید بر پایداری، استفاده بهینه از منابع، و ایجاد تجربه‌ای متمایز برای گردشگران است. این نوع اقامتگاه‌ها نه تنها بر حفاظت از اکوسیستم‌های آبی تمرکز دارند، بلکه نقش مهمی در آگاهی‌بخشی و آموزش به گردشگران درباره اهمیت منابع آبی ایفا می‌کنند.

توسعه پایدار گردشگری

توسعه پایدار گردشگری به معنای مدیریت و توسعه گردشگری به گونه‌ای است که نیازهای فعلی گردشگران و جوامع میزبان را بدون به خطر انداختن توانایی نسل‌های آینده در تأمین نیازهای خود، برآورده کند. این مفهوم شامل سه بُعد اصلی است:

پایداری زیست‌محیطی: حفاظت از منابع طبیعی و کاهش اثرات منفی فعالیت‌های انسانی بر محیط زیست.

پایداری اقتصادی: ایجاد فرصت‌های اقتصادی پایدار برای جوامع محلی.

پایداری اجتماعی و فرهنگی: احترام به فرهنگ‌ها و جوامع محلی و ارتقای کیفیت زندگی آنان.

در این چارچوب، منابع آبی به‌عنوان یکی از اجزای کلیدی طبیعت، نقش مهمی در توسعه پایدار گردشگری ایفا می‌کنند. حفاظت از منابع آبی نه تنها به حفظ تعادل اکوسیستم‌ها کمک می‌کند، بلکه ارزش اقتصادی و اجتماعی آنها را نیز ارتقا می‌بخشد.

اهمیت منابع آبی در توسعه پایدار

منابع آبی، به‌عنوان یکی از حیاتی‌ترین عناصر طبیعت، نه تنها برای حیات انسان‌ها و دیگر موجودات زنده ضروری هستند، بلکه نقش مهمی در توسعه اقتصادی و اجتماعی ایفا می‌کنند. در صنعت گردشگری، آب به‌عنوان یکی از جاذبه‌های اصلی، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. بسیاری از فعالیت‌های گردشگری مانند قایق‌سواری، غواصی، شنا، و ماهیگیری به منابع آبی وابسته‌اند.

با این حال، فشارهای ناشی از توسعه گردشگری، مانند استفاده بیش از حد از منابع آب و آلودگی ناشی از فاضلاب‌های اقامتگاه‌ها، می‌تواند به تخریب منابع آبی منجر شود. اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی با اتخاذ رویکردهایی نوین و پایدار، می‌توانند به کاهش این فشارها و حفاظت از منابع آبی کمک کنند.

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی به‌عنوان ابزار مدیریت پایدار منابع آبی

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی می‌توانند به‌عنوان ابزار مؤثری برای مدیریت پایدار منابع آبی عمل کنند. این اقامتگاه‌ها از طریق: مدیریت مصرف آب: کاهش مصرف آب از طریق نصب سیستم‌های صرفه‌جویی و استفاده از آب بازیافتی. حفاظت از کیفیت آب: جلوگیری از ورود آلاینده‌ها به منابع آبی از طریق تصفیه فاضلاب و کاهش تولید زباله. ترویج فرهنگ حفاظت از آب: آموزش گردشگران و جوامع محلی درباره اهمیت حفاظت از منابع آبی. در این بخش، تلاش شد تا چارچوب مفهومی و نظری اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی و نقش آن‌ها در توسعه پایدار گردشگری معرفی شود. در ادامه، نقش این اقامتگاه‌ها در حفاظت از منابع آبی و تأثیرات آن بر محیط زیست و جوامع محلی مورد بررسی قرار خواهد گرفت.

بخش دوم: نقش اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی در حفاظت از منابع آبی

مدیریت بهینه منابع آبی

یکی از مهم‌ترین اقدامات اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی در راستای حفاظت از منابع آبی، مدیریت بهینه مصرف آب است. این اقامتگاه‌ها با استفاده از فناوری‌های نوین و سیستم‌های پایدار، می‌توانند مصرف آب را کاهش دهند. برخی از این راهکارها عبارت‌اند از:

بازیافت و بازچرخانی آب: استفاده از سیستم‌های تصفیه برای بازیافت آب خاکستری و استفاده مجدد از آن در مصارف غیر شرب.

صرفه‌جویی در مصرف آب: نصب تجهیزات کاهنده مصرف آب مانند شیرآلات کم‌مصرف و دوش‌های هوشمند. استفاده از آب باران: جمع‌آوری و ذخیره آب باران برای آبیاری فضای سبز و سایر مصارف غیر شرب.

کاهش آلودگی منابع آبی

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی می‌توانند با مدیریت صحیح فاضلاب و زباله‌های تولیدی، آلودگی منابع آبی را کاهش دهند. سیستم‌های تصفیه فاضلاب: استفاده از فناوری‌های پیشرفته برای تصفیه فاضلاب پیش از تخلیه آن به محیط.

کاهش تولید زباله: به کارگیری سیاست‌های کاهش زباله و بازیافت، به ویژه زباله‌های پلاستیکی که می‌توانند به منابع آبی آسیب برسانند.

آموزش کارکنان و گردشگران: ترویج فرهنگ کاهش آلودگی از طریق آموزش‌های زیست‌محیطی و ارائه اطلاعات درباره تأثیرات مخرب آلودگی آب.

تقویت آگاهی زیست‌محیطی جوامع محلی و گردشگران

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی می‌توانند به‌عنوان مراکز آموزشی و آگاهی‌بخشی عمل کنند. این اقامتگاه‌ها از طریق:

برگزاری کارگاه‌ها و دوره‌های آموزشی: آموزش اهمیت حفاظت از منابع آبی به گردشگران و ساکنان محلی.

برنامه‌های آگاه‌سازی: ارائه اطلاعات و نکات زیست‌محیطی به صورت بروشور، نمایشگاه یا جلسات آشنایی.

فعالیت‌های مشارکتی: تشویق گردشگران به شرکت در پروژه‌های حفاظت از آب مانند پاکسازی سواحل یا رودخانه‌ها.

کاهش فشار بر اکوسیستم‌های آبی

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی با مدیریت پایدار، می‌توانند فشار ناشی از گردشگری را بر اکوسیستم‌های آبی کاهش دهند. طراحی

اقامتگاه‌ها به‌گونه‌ای که کمترین تأثیر را بر محیط زیست داشته باشد، استفاده از مواد بومی و پایدار در ساخت‌وساز، و محدود

کردن تعداد گردشگران در یک زمان مشخص، از جمله راهکارهای مؤثر در این زمینه است.

بخش سوم: تأثیر اقتصادی و اجتماعی اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی

ایجاد اشتغال و تقویت اقتصاد محلی

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی می‌توانند فرصت‌های شغلی متنوعی برای جوامع محلی ایجاد کنند.

فرصت‌های شغلی مستقیم: استخدام افراد محلی به‌عنوان کارکنان اقامتگاه، راهنمای گردشگری، یا ارائه‌دهندگان خدمات.

فرصت‌های شغلی غیرمستقیم: تقویت زنجیره تأمین محلی مانند تأمین مواد غذایی، صنایع دستی، یا تجهیزات اقامتگاه‌ها.

حمایت از کارآفرینی محلی: تشویق ساکنان به راه‌اندازی مشاغل مرتبط با گردشگری، مانند فروشگاه‌های محلی یا مراکز

تفریحی.

تقویت فرهنگ محلی و حفاظت از میراث طبیعی

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی می‌توانند نقش مؤثری در حفظ و ارتقای فرهنگ و میراث محلی ایفا کنند.

ترویج فرهنگ محلی: معرفی سنت‌ها، موسیقی، هنرها، و غذاهای محلی به گردشگران.

حفاظت از میراث طبیعی: جلب توجه گردشگران به ارزش‌های زیست‌محیطی منطقه و ترویج فعالیت‌هایی مانند اکوتوریسم و

بازدید از مناطق حفاظت‌شده.

ایجاد پیوند فرهنگی: تعامل بین گردشگران و ساکنان محلی می‌تواند به درک و احترام بیشتر به فرهنگ‌ها و سبک‌های زندگی

متنوع منجر شود.

بهبود زیرساخت‌ها و خدمات محلی

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی می‌توانند به بهبود زیرساخت‌ها و خدمات محلی کمک کنند. سرمایه‌گذاری در زیرساخت‌های پایدار: احداث سیستم‌های مدیریت آب، انرژی‌های تجدیدپذیر، و تسهیلات بهداشتی که می‌توانند برای جامعه محلی نیز مفید باشند. ارتقای کیفیت زندگی ساکنان: افزایش دسترسی به خدمات رفاهی و اجتماعی، از جمله آموزش و بهداشت. تقویت مشارکت جامعه: تشویق جوامع محلی به مشارکت در تصمیم‌گیری‌ها و مدیریت پروژه‌های مرتبط با گردشگری.

کاهش مهاجرت از روستاها به شهرها ایجاد فرصت‌های شغلی پایدار و تقویت اقتصاد محلی می‌تواند منجر به کاهش مهاجرت از مناطق روستایی به شهرها شود. این امر نه تنها به حفظ جمعیت در روستاها کمک می‌کند، بلکه از فشار بر زیرساخت‌های شهری نیز می‌کاهد. در این بخش نشان داده شد که اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی می‌توانند از طریق تقویت اقتصاد و فرهنگ محلی، اثرات مثبت اقتصادی و اجتماعی گسترده‌ای داشته باشند. در ادامه، چالش‌ها و محدودیت‌های این اقامتگاه‌ها بررسی خواهد شد.

بخش چهارم: چالش‌ها و محدودیت‌ها

چالش‌های زیست‌محیطی

با وجود مزایای اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی، اجرای این طرح‌ها می‌تواند با چالش‌های زیست‌محیطی همراه باشد: خطر تخریب منابع آبی: احداث اقامتگاه‌ها در نزدیکی منابع آبی در صورت مدیریت نادرست می‌تواند به فرسایش خاک، آلودگی منابع آبی و تخریب زیستگاه‌های طبیعی منجر شود.

تغییرات اقلیمی: تغییرات اقلیمی، مانند کاهش منابع آبی و افزایش سطح آب دریاها، می‌تواند تهدیدی برای پایداری این اقامتگاه‌ها باشد.

افزایش گردشگران: اگر تعداد گردشگران بیش از ظرفیت محیط باشد، فشار بیشتری بر اکوسیستم‌های آبی وارد خواهد شد.

چالش‌های اقتصادی

هزینه‌های بالا: طراحی، ساخت و نگهداری اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی اغلب هزینه‌های بالایی دارد که می‌تواند مانعی برای سرمایه‌گذاری در این حوزه باشد.

بازگشت سرمایه طولانی‌مدت: سودآوری این اقامتگاه‌ها ممکن است در کوتاه‌مدت امکان‌پذیر نباشد، به ویژه در مناطقی که گردشگری هنوز توسعه نیافته است.

نیاز به حمایت مالی: عدم وجود حمایت‌های مالی و مشوق‌های دولتی می‌تواند پیشرفت این پروژه‌ها را کندتر کند.

چالش‌های مدیریتی

عدم آگاهی و تخصص: بسیاری از جوامع محلی و سرمایه‌گذاران ممکن است دانش و مهارت کافی برای مدیریت این اقامتگاه‌ها را نداشته باشند.

کمبود قوانین و مقررات: نبود سیاست‌ها و مقررات جامع برای حمایت از اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی و حفاظت از محیط زیست می‌تواند چالش ساز باشد.

مشکلات نظارتی: نظارت بر عملکرد اقامتگاه‌ها و تضمین پایبندی به اصول پایداری نیازمند سیستم‌های نظارتی قوی است.

چالش‌های اجتماعی و فرهنگی

تضادهای فرهنگی: ورود گردشگران به جوامع محلی ممکن است به تعارض‌های فرهنگی یا تغییر در سبک زندگی محلی منجر شود.

بهره‌برداری ناعادلانه: در برخی موارد، ممکن است سود اقامتگاه‌ها به جوامع محلی نرسد و تنها به نفع سرمایه‌گذاران باشد.

بخش پنجم: راهکارها و پیشنهادات

طراحی و معماری پایدار

استفاده از مواد بومی و پایدار: استفاده از مصالح سازگار با محیط زیست برای کاهش اثرات زیست‌محیطی.

طراحی منطبق با محیط: اقامتگاه‌ها باید با توجه به شرایط جغرافیایی و اکولوژیکی منطقه طراحی شوند تا کمترین آسیب به منابع آبی و زیستگاه‌های طبیعی وارد شود.

بهره‌گیری از انرژی‌های تجدیدپذیر: نصب سیستم‌های انرژی خورشیدی و بادی برای تأمین انرژی اقامتگاه‌ها.

تقویت سیاست‌ها و قوانین حمایتی

ایجاد قوانین زیست‌محیطی: تدوین مقررات برای حفاظت از منابع آبی و تضمین پایداری اقامتگاه‌ها.

مشوق‌های مالی: ارائه تسهیلات مالی و معافیت‌های مالیاتی به سرمایه‌گذاران اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی.

نظارت و ارزیابی: ایجاد سیستم‌های نظارتی برای ارزیابی عملکرد اقامتگاه‌ها و تطابق آن‌ها با استانداردهای پایداری.

آموزش و آگاهی‌بخشی

آموزش کارکنان: برگزاری دوره‌های آموزشی برای کارکنان اقامتگاه‌ها در زمینه مدیریت پایدار منابع.

آموزش جوامع محلی: ارائه برنامه‌های آموزشی به ساکنان محلی درباره اهمیت حفاظت از منابع آبی و نقش آن‌ها در گردشگری پایدار.

افزایش آگاهی گردشگران: طراحی برنامه‌های آگاهی‌بخشی برای گردشگران با هدف کاهش تأثیرات زیست‌محیطی.

توسعه مشارکت جوامع محلی

مشارکت در تصمیم‌گیری: جوامع محلی باید در فرآیند برنامه‌ریزی و مدیریت اقامتگاه‌ها دخیل باشند.

تقسیم عادلانه منافع: اطمینان از اینکه جوامع محلی از مزایای اقتصادی و اجتماعی اقامتگاه‌ها بهره‌مند شوند.

ترویج فرهنگ محلی: ایجاد فرصت‌هایی برای معرفی فرهنگ، هنر و سنت‌های محلی به گردشگران.

بهبود زیرساخت‌ها

مدیریت منابع آب: ایجاد زیرساخت‌های پیشرفته برای مدیریت مصرف و تصفیه آب.

حمل‌ونقل پایدار: توسعه حمل‌ونقل عمومی و سازگار با محیط زیست برای دسترسی به اقامتگاه‌ها.

خدمات رفاهی: بهبود خدمات بهداشتی و آموزشی در مناطق میزبان گردشگری.

پژوهش و توسعه

تحقیقات کاربردی: سرمایه‌گذاری در تحقیقات برای یافتن روش‌های نوین مدیریت منابع آبی و افزایش کارایی اقامتگاه‌ها. پایش و ارزیابی: استفاده از داده‌ها و شاخص‌های قابل‌اعتماد برای ارزیابی تأثیرات زیست‌محیطی و اقتصادی اقامتگاه‌ها. شبکه‌سازی و تبادل تجربیات: ایجاد شبکه‌هایی برای تبادل تجربیات موفق میان مدیران اقامتگاه‌ها و کارشناسان زیست‌محیطی.

راهکارهای فوق‌نشان می‌دهد که اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی می‌توانند با مدیریت صحیح و پایدار، نه تنها به توسعه پایدار گردشگری کمک کنند، بلکه به‌عنوان ابزاری برای حفاظت از منابع آبی و تقویت جوامع محلی عمل کنند. توجه به چالش‌ها و اجرای راهکارهای پیشنهادی می‌تواند زمینه‌ساز موفقیت این اقامتگاه‌ها در سطح ملی و جهانی باشد.

نتیجه‌گیری

اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی به‌عنوان یکی از رویکردهای نوین در صنعت گردشگری، می‌توانند نقش مهمی در تحقق توسعه پایدار ایفا کنند. این اقامتگاه‌ها با تلفیق اصول زیست‌محیطی، اقتصادی و اجتماعی، راهکاری مؤثر برای حفاظت از منابع آبی و بهره‌برداری مسئولانه از این منابع ارزشمند ارائه می‌دهند. تحلیل‌های این مقاله نشان داد که اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی می‌توانند به حفاظت از منابع آبی از طریق مدیریت مصرف آب، کاهش آلودگی و تقویت آگاهی زیست‌محیطی کمک کنند. علاوه بر این، این اقامتگاه‌ها با ایجاد فرصت‌های شغلی و ارتقای اقتصاد محلی، جوامع محلی را به‌طور مستقیم در توسعه گردشگری مشارکت می‌دهند و از مهاجرت به شهرها جلوگیری می‌کنند. با این حال، چالش‌هایی مانند هزینه‌های بالا، کمبود آگاهی و تخصص، و فشارهای زیست‌محیطی ناشی از افزایش گردشگران، نیازمند توجه جدی هستند. برای مقابله با این چالش‌ها، سیاست‌گذاری‌های دقیق، حمایت‌های مالی، آموزش جوامع محلی و گردشگران، و استفاده از فناوری‌های نوین می‌توانند مؤثر باشند.

در نهایت، اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی اگر با اصول و استانداردهای پایدار مدیریت شوند، می‌توانند به‌عنوان الگویی موفق برای سایر بخش‌های صنعت گردشگری معرفی شوند. این اقامتگاه‌ها نه تنها به حفاظت از منابع طبیعی و کاهش اثرات منفی گردشگری کمک می‌کنند، بلکه به تقویت ارتباط میان انسان و طبیعت و ترویج فرهنگ مسئولیت‌پذیری زیست‌محیطی نیز منجر می‌شوند. آینده این حوزه وابسته به همکاری مشترک میان دولت‌ها، جوامع محلی، سرمایه‌گذاران، و گردشگران است. با چنین همکاری‌هایی، اقامتگاه‌های بوم‌گردی آبی می‌توانند به یک ابزار قدرتمند برای دستیابی به اهداف جهانی توسعه پایدار تبدیل شوند و نقشی کلیدی در حفظ منابع آبی به‌عنوان میراثی ارزشمند برای نسل‌های آینده ایفا کنند.

تشکر و قدردانی

از حمایت‌های سازمان آب و برق خوزستان تشکر و قدردانی می‌گردد.

منابع

- UNWTO (United Nations World Tourism Organization). (2021). Sustainable Development Goals and Tourism. Available at: www.unwto.org
- Gössling, S., Hall, C. M., & Weaver, D. B. (2009). Sustainable Tourism Futures: Perspectives on Systems, Restructuring and Innovations. London: Routledge.
- Buckley, R. C. (2012). "Sustainable Tourism: Research and Reality." *Annals of Tourism Research*, 39(2), pp. 528–546.
- Mowforth, M., & Munt, I. (2015). *Tourism and Sustainability: Development, Globalisation, and New Tourism in the Third World*. 4th Edition. London: Routledge.
- Sharpley, R., & Telfer, D. J. (2014). *Tourism and Development: Concepts and Issues*. 2nd Edition. Bristol: Channel View Publications.
- Hall, C. M., & Page, S. J. (2014). *The Geography of Tourism and Recreation: Environment, Place and Space*. 4th Edition. London: Routledge.
- Butler, R. W. (1999). "Sustainable Tourism: A State-of-the-Art Review." *Tourism Geographies*, 1(1), pp. 7–25.
- Honey, M. (2008). *Ecotourism and Sustainable Development: Who Owns Paradise?* 2nd Edition. Washington, DC: Island Press.
- Truong, V. D., & Hall, C. M. (2017). "Corporate Social Responsibility in Tourism." *Journal of Sustainable Tourism*, 25(7), pp. 1047–1064.
- UNESCO. (2020). *Water Resources and Sustainable Tourism*. Paris: UNESCO Publishing.
- OECD (Organisation for Economic Co-operation and Development). (2018). *Tourism Trends and Policies*. Available at: www.oecd.org
- Edwards, P., & Roberts, J. (2014). "Water Resource Management in Sustainable Tourism Development." *Journal of Environmental Planning and Management*, 57(5), pp. 705–721.
- Hall, C. M. (2001). "Trends in Ocean and Coastal Tourism: The End of the Last Frontier?" *Ocean & Coastal Management*, 44(9-10), pp. 601–618.
- Scheyvens, R. (2002). *Tourism for Development: Empowering Communities*. London: Prentice Hall.
- Kirk, D. (1995). "Environmental Management in Hotels." *International Journal of Contemporary Hospitality Management*, 7(6), pp. 3–8.
- Jalilvand, M. R., & Samiei, N. (2012). "The Impact of Sustainable Tourism on Environmental Attitudes." *Tourism Management*, 33(3), pp. 544–556.

جعفری، ج. (۱۳۹۴). گردشگری پایدار: مفاهیم و راهبردها. تهران: انتشارات سمت.
سازمان حفاظت محیط زیست ایران. (۱۴۰۰). راهنمای حفاظت از منابع آبی در صنعت گردشگری. تهران: معاونت پژوهش و فناوری.

موسسه بین‌المللی آب. (۲۰۲۰). مدیریت منابع آبی در بوم‌گردی. گزارش سالانه، استکهلم. SIWI :
پایگاه ملی اطلاعات محیط‌زیست ایران. (۱۴۰۲). راهبردهای توسعه پایدار اقامتگاه‌های بوم‌گردی. در دسترس
در www.irannews.com :